

MODLITWA POWSZECHNA

II. NATURA MODLITWY POWSZECHNEJ

1. „**Modlitwa powszechna**” oznacza modlitwę błagalną, czyli wstawienniczą, którą znosi do Boga zgromadzenie wiernych, odpowiadając na wezwania prowadzącego. Błaganie znosi się w różnych potrzebach Kościoła i całego świata.
2. Ta modlitwa ma trzy cechy charakterystyczne:
 1. Jest błaganie zwróconym do Boga. Nie wyraża zatem uwielbienia lub dziękczynienia albo pochwały jakiegoś świętego.
 2. Prosimy w niej Boga przede wszystkim o dobra powszechne, dla całego Kościoła, dla świata, dla wszystkich, których przygniatają różne cierpienia, chociaż wolno się modlić także za wiernych aktualnie zgromadzonych.
 3. Należy do ludu wiernego, ponieważ zgromadzenie odpowiada na poszczególne wezwania prowadzącego.

B. WEZWANIA

3. Każda modlitwa powszechna powinna zawierać **cztery serie próśb**:
 1. W potrzebach całego Kościoła, np. za papieża, biskupów i duszpasterzy, za misje, o zjednoczenie chrześcijan, o powołania itp.
 2. W potrzebach narodu i całego świata, np. o pokój, za kierujących państwem, o dobre zbiory itp.
 3. Za tych, którzy cierpią moralnie lub fizycznie, np. za prześladowanych, chorych, konających itp.
 4. Za zgromadzonych i w potrzebach miejscowej społeczności, np. ochrzczonych, przystępujących do bierzmowania, za misje parafialne itp.

Z każdej serii należy podać przynajmniej jedną intencję.

4. Forma wezwań może być trojaka:
 1. Forma kompletna (módlmy się za..., aby...). Najpierw podaje się za kogo należy się modlić, a później, o co prosić. Taką budowę mają wezwania poprzedzające każdą z uroczystych modlitw Wielkiego Piątku. W litanijnej modlitwie powszechniej są one krótsze.

Przykład:

Módlmy się za wszystkich kapłanów, aby słowem i przykładem pociągali innych do Boga.

2. Forma skrócona (módlmy się, aby ...). Od razu podaje się o jaką łaskę należy się modlić, jednym słowem zaznaczając, za kogo się modlimy. Do tego typu należą wezwania ostatniej części Litanii do Wszystkich Świętych.

Przykład:

Módlmy się, aby wszyscy kapłani słowem i przykładem pociągali innych do Boga.

3. Forma najkrótsza (módlmy się za ...). Wymienia się tylko osoby lub sprawy, za które należy się modlić. Prośby litanijne tego typu są znane na Wschodzie i na Zachodzie.
Przykład: *Módlmy się za wszystkich kapłanów.*
5. Wezwania tej samej modlitwy powszechnej powinny mieć tę samą formę. Ze względu na składnię języka polskiego niejednokrotnie zamiast „Módlmy się za ...” należy użyć „Módlmy się o...”.
6. Należy z całym naciskiem podkreślić, że:
 1. **wezwania powinny być krótkie,**
 2. **nie mają mieć charakteru dydaktycznego i nie jest ich celem podawanie wielkiej ilości idei lub tematów.**
 3. **ich styl musi być bardzo zwarty i jasny, a kadencje dostosowane do śpiewania.**

ILOŚĆ WEZWAŃ

7. Zasadniczo należy podać przynajmniej jedną intencję z każdej serii, a zatem przynajmniej **cztery**. W czasie Mszy niedzielnej i świątecznej wolno podać najwyżej **sześć** wezwań. W wyjątkowych okolicznościach ilość wezwań może być większa.

ODPOWIEDZI WIERNYCH

8. Po każdym wezwaniu zgromadzenie wiernych wznosi do Boga modlitwę. Udział wiernych może się zaznaczyć w rozmaity sposób:
 - a. Zgromadzenie odpowiada krótką aklamacją, taką samą w ramach jednej modlitwy powszechnej, np. „**Wysłuchaj nas, Panie**”. Jest to najłatwiejsza forma uczestnictwa, od dawna przyjęta pod nazwą litanii, praktykowana na Wschodzie i na Zachodzie. W czasie Mszy niedzielnych i świątecznych należy zawsze stosować tę formę.
 - b. Zgromadzenie może również po każdym wezwaniu **modlić się w milczeniu**, podobnie jak się o dzieje po wezwaniach w Wielki Piątek. Ta cicha modlitwa wiernych, pozornie mniej aktywna, może zapewnić modlitwie wielką głębię. Zgromadzenie wiernych musi jednak być należycie przygotowane do tego sposobu modlitwy.
 - c. Wierni mogliby też odmawiać dłuższą formułę błagalną, aby jednak ta forma modlitwy nie była nużąca, trzeba zmieniać teksty odpowiedzi, a wierni musieliby je mieć w rękach. Dlatego ta forma nie nadaje się do masowego użytku.
 - d. Można też łączyć drugą formę udziału wiernych z pierwszą. Po każdym wezwaniu następuje chwila milczenia, a po niej diakon lub ministrant przez krótkie wezwanie wywołuje odpowiedź wiernych. Takiej formy można używać w pewnych uroczystych okolicznościach.